

2011. augusztus 1. – hétfő

Náhum próféta könyve 1,7: Jó az ÚR! Menedék a nyomorúság idején, gondja van a hozzá folyamodókra.

Istenünk menedék. Hozzá lehet jönni, mikor baj van. Amikor nehézséggel küzdünk, szükségünk van egy olyan helyre, ahol megnyugodjunk, ahol átgondoljuk dolgainkat, összeszedjük magunkat. Jó az, ha van akihez segítségért is folyamodhatunk. Van, akinek felnőtt korában is jólesik, ha elmondhatja gondját szüleinek, mert tudja, hogy ők, ha nem is tudnak segíteni, de feltétel nélkül elfogadják, megértik, igyekeznek megvigasztalni, jó tanácsot adni. Mások barátokkal osztják meg nehézségeiket, akiktől ugyanezt várják el. Isten gyermekének van mennyei atyja, akihez jöhet, aki mindig elfogadja őt, és Aki nem csak meghallgat, és nem csak igyekszik jó tanácsot adni, hanem Neki hatalma is van arra, hogy megsegítsen. Isten prófétája hirdeti, hogy jó az ÚR. Ő menedék és segítség. De csak az tapasztalja meg mindezt, aki Őhozzá jön. Aki a háború idején semmibe vette a figyelmeztető szirénát, és nem ment be a menedékhelyre, veszélybe kerülhetett. Akik az Úrnál keresték a biztonságot, a segítséget, azok megtapasztalták az Ő hatalmát és az Ő gondviselését, és bizonyosságot tesznek erről. Furcsa, hogy noha ma a bizonyosságok legnagyobb mennyisége áll rendelkezésünkre, mégis olyan nehezen és ritkán jövünk ehhez a menedékhez. Előttünk áll a Szentírás sok bizonyága, az egyház két évezredes történelmének megannyi példája, kortársaink tollából naponta jelennek meg örömteli vallomások Isten segítségéről, kegyelméről, hatalmáról. Mi magunk is elmondjuk alkalomadtán másoknak, nehézségekkel küzdőknek, hogy kihez érdemes fordulni, honnan jön a valódi segítség. Amikor viszont mi vagyunk nyomorúságban, sokszor annyi minden kipróbálunk, olyan sok helyre megyünk el, sokféle fordulunk, mielőtt észre vennénk, hogy hiábavaló Isten nélkül próbálkozni. Hozzá kell menekülnünk, hiszen Neki igazán gondja van reánk. Mennyei Atyánk, köszönjük, hogy mindig jöhetünk Hozzád, segíts minket, hogy ne feledkezzünk meg épp a nehézség idején erről. És adj erőt, hogy másoknak is bizonyosságot tehessünk erről a csodálatos menedékről, Rólad, Aki gondoskods mindazokról, akik Hozzád jönnek.

2011. augusztus 2. – kedd

Zsoltárok könyve 67,2: Legyen kegyelmes hozzánk az Isten, áldjon meg bennünket.

Rászorulunk Istenünk, a te kegyelmedre életünk minden napján. Néped az Ószövetség idején ezzel az imádsággal könyörgött és kérte, hogy kegyelmezz nekik. A magunk életében, ha csak arra az ígére gondolunk, mely szerint mindaz, ami nem hitből van, az bűn, bizony szüntelen kegyelmed árad, csak ezért nincs végünk. Légy kegyelmes hozzánk, URunk, mert gyarló emberek vagyunk. Eldöntjük, hogy többé nem vétkezünk, s pillanatok múlva nem tudunk ellenállni a kísértésnek, könyörülj rajtunk. Próbálunk hűek maradni Hozzád, a Veled kötött szövetséghez, de a mi hűségünk nagyon törékeny, könyörülj, URunk. Tudjuk, hogy bánkódsz bűneink miatt, és nem akarunk Téged bántani, nem akarunk visszaélni kegyelmeddel, mégis bántunk naponta, könyörülj rajtunk. Nincs magyarázatunk, nincs kibúvónk, vétkeztünk, megérdemljük a büntetést, mégis szeretnénk azt elkerülni, könyörülj, Atyánk.

Atyánk, felbátorodunk a zsoltárt olvasva, és mi is hasonlót szeretnénk kérni, mint néped Izrael. Azt, hogy könyörülj, és add nekünk is áldásodat. Nincs semmi, amivel kiérdemeltük volna jóindulatod, csak azt hozzuk fel, mint újszövetségi néped, hogy Krisztus vállalt minket, Őérte cselekedj jól velünk. Áldásod nélkül minden emberi siker, eredmény hiábavaló, noha mi annyiszor nem tanuljuk ezt meg, hogy ne próbálkozzunk nélküled. Bocsáss meg, és áldj meg, URunk. Abban a tudatban indulunk napi feladataink felé, hogy velünk jössz, kegyelmes vagy hozzánk, és meg fogjuk ma is tapasztalni áldásodat. Köszönjük, Atyánk.

2011. augusztus 3. – szerda

Pál levele a filippiekhez 2,3: Semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartsátok egymást magatoknál.

Az önzés és a dicsőségvágy olyan törekvések, melyek nem jellemezhetik Isten gyermekeinek életét, sőt, még a közérkölcsem sem kedveli az ilyen megnyilvánulásokat. Az igazi keresztyén önzetlen és nem a maga dicsőségét keresi, hanem Isten dicsőségét és embertársai javát. Ez így szép gondolat, talán egy közösségben is el lehetne mondani. De milyen a valóság? Azon túl, hogy a szavak szintjén egyiket magasztaljuk, a másikat elmarasztaljuk, elméletben az önzést elítéljük, és önzetlenségre törekszünk, a gyakorlatban ezek így láthatók-e életünkben, életemben? Nem kell sokáig keresgélnem, hamar magamra ismerem, nem túl nagy lelkesedéssel. Az önzetlenséget tartom jónak, azt hirdetem, de nagyon sok dologban azt akarom, tetteim arról árulkodnak, hogy magamnak akarom az első helyet, a többet, nagyobbat, biztonságosabbat. Néha még a szolgálatba is belopózik az önzés, az alázat is elvárja időnként, hogy észrevegyék, s ekkor már alázattal keresett dicsőségvágy lesz, ez pedig önző magatartás. Nem kell másokat elemezni, elég, ha magammal kezdem, mert nem fogok a végére jutni, egyre több tettem kell átértékeljem, rákérdezzek önmagamra, vajon tényleg Isten dicsősége az első, vagy olyan jólesik elmondani, hogy legyen hála mindezért Istennek, mert ezt én mondhatom, mert mögötte olyan valami van, amiben a saját szolgálatom is segített. Óh, én nyomorult ember, mondhatom az apostollal. Óh, emberi gyarlóság, emberi törekvés, emberi múlandó és hiábavaló vágyak. Pál apostol segít, amikor nem csak arra szólít fel, hogy ne cselekedjünk önzésből, dicsőségvágyból, hanem azt is elmondja, hogy ez hogyan sikerülhet. Tartsuk a másik embert önmagunknál különbnek. Ha merünk őszinték lenni, ez nem is lesz túl nehéz. Ha alaposabban megvizsgáljuk embertársaink életét, körülményeit, és ezek alapján tetteiket, hamar felfedezhetünk sok értékes tulajdonságot, sok értékes embert. Kis bátorsággal bevallhatjuk, hogy mindegyikük különb mint mi egy, két, majd egyre több területen. Megérdemlik a megbecsülésünket, sőt, azt is, hogy őket Isten csodáinak, Isten ajándéka hordozóinak tekintsük. Ezek után már csak egy lépés átgondolni saját tetteinket, és azokat úgy igazgatni, hogy ne csak nekünk, sőt, ne elsősorban nekünk legyenek hasznosak, hanem az értékes embertársainknak, majd nekünk is. Mindebben Megváltónk a legtekélyesebb példaképünk, és segítők. Az Ő erejével uralkodhat el életünkben ez a szemlélet és lehet állandó gyakorlattá az ilyen cselekvés. Istenem, köszönöm, hogy ma is sok különleges gyermekeddel, értékes keresztyénnel találkozom. Segíts, hogy krisztusi indulattal viszonyuljak hozzájuk, s ez az indulat vezesse tetteimet is.

2011. augusztus 4. – csütörtök

Ézsaiás próféta könyve 28,29: Csodálatos a terve, hatalmasan hajtja végre.

Nem magam találtam ki, hanem másoktól olvastam, hallottam, hogy az ember szinte semmit nem talált fel önmagától, minden utánzása annak, amit Isten teremtett és a természetbe helyezett. Mai napig próbálja az ember sok mindenben utánozni az állatvilágban látott csodákat, igyekszik azokat emberi méreteken megvalósítani. Azok is, akik nem hisznek Istenben, csodálva szemlélik mindazt, ami a természetben körülvesz minket, s amit még mindig nem ismerünk eléggé, utánozni pedig kis hányadban sikerül. Mi tudjuk, Isten teremtette az eget és a földet, mindent, ami azokban van, és Ő szabta meg e világ minden törvényét, minden élőlény tulajdonságát. Mind a hat teremtési napon Isten látta, hogy mindaz, amit alkotott jó. Ő teremtette az embert is, és Neki terve van a teremtett világgal, de leginkább az emberrel. Terve van az ember számára az Ő Országában, de terve van az emberrel már itt a földön is. Tervének megvalósítása érdekében Ő gondoskodik mindenről, csodálatos az Ő terve. Nekünk úgy kell Isten csodálatos alkotásait szemléljük, hogy elsősorban csodálatunkból imádat szülessen, dicsérjük mennyei Atyánkat az Ő nagy bölcsességéért, nagyszerű alkotásaiért. Utána viszont azt az egyszerű következtetést is le kell vonjuk, hogy ha Isten ekkora hatalommal ilyen csodálatosan alkotta meg az egész világot, millió féle állat sok millió tulajdonságát helyezte el bennük, ösztöneikbe,

gondoskodik minderről, ahogy Megváltónk mondja, még a mező liliomairól is, akkor végre el kellene hinni, hogy Ő az embernek is készített egy tökéletes és csodálatos tervet. És az Ő terve nem hibás, nem vagyunk kivételek, nekünk is szól az Ő hívása, ránk nézve is érvényes az Ő terve, és van hatalma, hogy mindent megcselekedjen, amit ígért, hogy a mi életünkben is valósággá legyen szent akarata. Izráel népe számára is volt egy pontos terve, de sajnos, az ószövetségi választottak nem ismerték fel meglátogatásuk idejét. Csodálatos tervét kijelentette újszövetségi népének is. Istenünk, hatalmasan valósítsd meg terved életünkben.

2011. augusztus 5. – péntek

Jakab levele 1,5: Ha pedig valakinek nincsen bölcsessége, kérjen bölcsességet Istentől, aki készségesen és szemrehányás nélkül ad mindenkinek, és meg is kapja.

Azt kérdezik a tréfás kedvű emberek, hogy ha választani lehetne, és csak egy kívánságod teljesülne, mit választanál, nagyon sok pénzt vagy bölcsességet? Aki nem akar anyagiassá tünni, az utóbbit választja, a kérdező derülségére, hiszen kész a magyarázat, mindenki azt választja, ami neki nincs. Az viszont már egyáltalán nem tréfa, hogy az emberek leginkább a saját bölcsességükkel vannak megelégedve. Panaszkodunk, hogy kevés a pénzünk, korlátozottak lehetőségeink, gonosz a környezetünk, kevés a lehetőségünk terveink megvalósítására, és sok mindenre még, de arra aligha panaszkodunk, hogy kevés a bölcsességünk, nem látjuk a helyes utat, nem tudjuk, hogyan kell dönteni adott esetben, rászorulunk a jó tanácsra. Azt még beismerjük, ha egy adott kérdésben kevés az ismeretünk, és el is fogadjuk, ha ismereteink bővítése érdekében tanít valaki, de azt már nehezen, ha életbölcsességre akar tanítani.

Isten gyermekei is ilyenek voltak, mielőtt az ÚR könyörült volna rajtuk. Most azonban már megismertük az egyedül bölcs Istent, hallottuk számtalan csodáját, melyeket bölcs terve szerint hatalmas kézzel vitt véghez az övéi életében. Már saját életünkben is alkalmunk volt felfedezni, hogy sokkal jobb az, ha saját „bölcsességünkről” lemondunk, és Isten akaratát engedjük és kérjük megvalósulni. Minél többször engedelmességek Neki, annál több áldásban van részünk, ugyanakkor annál jobban megértjük az Ő vezetését, akaratát, jobban ismerjük Istenünket. És minél jobban ismerjük Őt, annál könnyebb lesz Neki engedelmességek. Szinte észre sem vesszük, és már természetessé lesz, hogy mindenben az Ő világosságát kérjük, az Ő bölcsességét igazgat, az Ő akarata valósul meg.

Mennei Atyám, köszönöm, hogy nagyon sokszor adtál már világosságot, bölcsességet, hogy ne a magam akarata szerint válasszam azt, amit én gondolok jónak, hanem Neked engedelmességek döntsek és cselekedjek. Bocsáss meg, hogy mégis, még mindig előfordul, nem is ritkán, hogy azt hiszem, hogy tudom a jó megoldást, tudom, mit és hogyan kell tenni a szolgálatban, az emberekkel való viszonyomban. Amikor az eredménye önfejűségemnek fájdalmas, rádöbbenek, hogy ismét emberi gyarlóság okozta a bajt. Szeretném egyre inkább csak a Tőled jövő bölcsességgel látni életem dolgait, és a Te világosságodban indulni mindig a jó irányba.

2011. augusztus 6. – szombat

Jeremiás próféta könyve 31,3: Örök szeretettel szerettelek, azért vontalak magamhoz hűségesen.

Szeretlek. Én is szeretlek. Nincs ennél természetesebb válasz egy ilyen vallomásra. Persze, abban az esetben, ha a válasz igaz is. Ha kívülállóként hallom valakinek a vallomását, akkor kezdődhet az elemzés, és indulhatnak a kérdések. Hogyan mondta, miért mondta, hol mondta. Mit jelent neki ez a vallomás. És így tovább. Aki viszont megszólítottként hallja, az nem válaszolhat mást, ha megvan szívében a vizontszeretet. Ebben az igeversben mondja Isten népének: szeretlek. Mi hisszük, hogy népe

vagyunk, s ez a vallomás azért is van leírva a Bibliában, mert Istent ezt nekünk is mondja. Ha kívülállóként halljuk, elemezhetjük, magyarázhatjuk, hosszasan kereshetjük a legmegfelelőbb választ. Ha tudjuk, hogy ezt nekünk mondja, akkor ez a vallomás megtölt örömmel, és egyet tudunk csak válaszolni, azt, amit Dávid ír a zsoltárban: Szeretlek, URam, erősségem. Te mit válaszolsz?

2011. augusztus 7. – vasárnap

Jelenések könyve 4,11: Méltó vagy, Urunk és Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség, a tisztesség és a hatalom, mert te teremtettél mindent, és minden a te akaratodból lett és teremtett.

Méltóság, elég kikopott szó. Kevesen törekszenek valamiben méltóvá lenni, alig van olyan, aki ne fogadná el, sokszor lelkiismeret-furdalás nélkül azt, amihez nem méltó, ha erre alkalma adódik. Az is hiányzik sokszor az életünkből, hogy valakit méltónak ismerjünk el, értékeljük személyét, tetteit, magatartását. Inkább megmagyarázzuk, hogy mi miért van, sokszor kiegészítve azzal, hogy mi jobban is teljesítettünk volna az adott körülmények között. Tudományos eredményeinek sikerétől elvakítva az ember úgy gondolja, hogy már csak idő kérdése, sőt egyesek meg is jósolják, hogy mennyire kevés idő kérdése az, amikor az ember mindent ismer, amikor életet tud teremteni, meghatározza az időjárástól a madarak vándorlásáig a földi dolgokat. Saját életét is meghosszabbítja, kiküszöböli a betegségeket, szép jövő köszönt be nemsokára az emberiség számára. Ilyen tervek és elképzelések mellett nem csoda, ha már nem hisznek sokan Istenben, ha nem fogadják el azt, hogy a láthatók a láthatatlanokból állottak elő az ÚR szavának parancsára. Nem rég mondta egy elismert tudós, hogy ma már mindent meg tudunk magyarázni, nincs többé szükségünk Istenre, mintha Isten csak addig és azoknak lett volna szükséges, akik ez idáig nem tudtak megmagyarázni dolgokat. Nehéz és sokszor értelmetlen erről hosszas vitát kezdeményezni. Nekünk Isten az Ő kegyelméből megadta azt a hitet, mely Őt elfogadja, és Benne felismeri az ég és a föld teremtetőjét. Amikor pedig az idők végén mindenki számára minden nyilvánvaló lesz, akkor mindenki felismeri majd az Ő hatalmát, és mindenki hódol a Teremtő Isten előtt. A Biblia utolsó könyvében János leírja, amit Isten neki megmutatott az utolsó idők eseményeiből. Ezek között sok félelmetes képet mutat be. Sokan csak ezekre emlékeznek, ha a Jelenések könyvéről van szó. Ebben a próféciában azonban vannak csodálatos képek is, olyan jövendölések, melyek beteljesedését örömmel várjuk. Azt, amikor Krisztus lesz a királyok királya és az uraknak Ura. Azt is várjuk, amikor látni fogjuk ezt a nagyszerű képet, amint a huszonnégy vén leborul a királyi trónus elé, és Isten méltóságát dicséri. Mennyei Atyánkat egyre jobban megismerve mi magunk is önkéntes tagjai leszünk az Ő trónusa elé járuló, Neki hódoló seregnek. Ő egyedül méltó minden imádatra és magasztalásra. Az ÚR napján nincs fontosabb és szebb feladatunk, mint a Teremtő dicsérete. Dicséritek az URat!

2011. augusztus 8. – hétfő

Zakariás próféta könyve 9,8: Táborba szállok majd házam védelmére.

Hála Istennek legtöbbször nem értünk a hadviseléshez, lakóhelyünkön nincs háború. Azt azonban így is sejtjük, hogy amikor nem csak hadba indul valaki, hanem táborba száll, az többet jelent. Aki tábort üt, az hosszú harcra rendezkedik be, az felkészül arra, hogy sokáig tart majd az ellenféllel való hadakozás, több csata is lesz, hosszú időn keresztül kell az éberség, a felkészültség, a bátorság, a kitartás. Ugyanakkor az, aki tábort üt, el is szánja magát arra, hogy nem veszíti el a háborút, hanem megnyeri. Addig lesz kitartó, míg ellensége visszavonul, vagy legyőzöttként adja meg magát. Amikor egy város, vagy egy ország serege tábort üt, akkor azt is üzenik az otthon maradotoknak, hogy ne féljenek, mert megvédik őket, nem éri majd veszedelem a népet, mert a tábort ütő sereg kitart és győzedelmes lesz.

Izráel kis ország volt már az ószövetségi időben is, kis nemzet volt a népek tengerében. és amint azt az ÚR megmondta, gyakran akarták elpusztítani, nem egyszer volt egy vagy több nép kimondott szándéka ennek a népnek elpusztítása, eltörlése a föld színéről. Tudjuk, hogy a történelem során sok nagyobb nemzet szűnt meg, erősebb ország győzetett le. Isten még azt is megengedte, hogy tizenkilenc századig ne legyen országa a zsidóságnak, de megsemmisülni nem hagyta őket. Megengedte a fogságot, de onnan is hazahozta népét. És számtalan alkalommal védte meg az ÚR erősebb ellenséggel szembe az Ő népét.

Isten az Ő gyermekeinek védelméért mindent megtesz. Őket házanépének nevezi, saját szeme fényének, és számon tartja még a hajunk szálát is. Ez nem jelenti azt, hogy Ő nem enged nehézségeket életünkbe, sőt, a szenvedés által is megvalósul akarata. Arról azonban semmi kétségünk, hogy Ő táborba száll az övéiért. Megváltónk azt mondta követőinek, hogy velük marad minden nap, a világ végezetéig. Érnek támadások, számtalan kísértés, nehézség akar eltántorítani Istentől, legyőzni hitünket, rávenni hűségünk megtagadására. Mi pedig erőtlenek vagyunk minden támadás visszaverésére. Nagy bátorítást jelent az, hogy nem vagyunk magunkra, Istenünk hosszú időre „rendezkedett be” védelmünkre, az Ő hatalma óvja életünket. Elizeus azt mondta szolgájának, aki csak a földi erőviszonyokat látva kétségbe esett: ne félj, mert többen vannak velünk, mint övelük. A szolga még nem tudta, hogy Isten táborba szállt, és angyalainak serege védi a választott népet. Adja meg nekünk is URunk a mennyei látást, hogy hittel, mint aki látja a láthatatlant, mondhassuk, hogy többen vannak velünk, vagy az újszövetségi igével: ha Isten velünk, kicsoda ellenünk.

2011. augusztus 9. – kedd

Máté evangéliuma 5,5: Boldogok a szelídek, mert ők öröklék a földet.

Jézus olyanokat mond boldogoknak a Hegyi Beszédben, akikre mi nem mondanánk egyből azt, hogy boldogok. A szelíd embereket sokszor csodáljuk, tőlük sokszor van mit tanuljunk csendességről, visszafogottságról, önuralomról, esetenként alázatról is. Néha szeretnénk hozzájuk hasonlítani, még próbálkozunk is szelídek lenni, annak maradni minél hosszabb ideig. Az ének szavaival szoktuk imádkozni, hogy Jézushoz akarunk a szelídségben is hasonlítani: szeretnék lenni, mint Ő, alázatos, szelíd. És mindezek ellenére, mégis, úgy gondoljuk sokszor, hogy a szelídek elsősorban nem boldogok. Sokszor alulmaradnak vitákban, máskor az erőszakosság hiányában mások előzik meg őket tisztességtelen módszerekkel. Azt mondjuk, a közmondással, hogy lassú víz partot mos, de ma nincs idő kivárni a szelídség gyümölcseit. Ma rohanni kell, ma erőszakosan szükséges dolgainkat intézni. Szeretnénk szelídek lenni, de azért nem mindig. Csodáljuk a szelídeket, de azért nem mindig. És főleg nehezen tudjuk azt elfogadni, hogy a szelídek boldogok. Márpedig Isten gyermekeiként egyre gyakrabban tapasztalhatjuk, hogy Istennek igaza van, szava mindig beteljesedik.

Jézus azoknak a zsidóknak mondta beszédét, akik várták a Messiást, hogy karddal és hatalommal kiűzze a rómaiakat, és a szent földet ismét Isten népe birtokolhassa teljes joggal. Nem is tudta volna elképzelni másként ennek a célnak elérését az akkori ember, mint karddal, harccal, ha kell, áldozattal. Ma is sokan esküsznek arra, hogy eredményt csak kemény módszerekkel lehet elérni. Jézus azt tanítja, hogy a földet nem vérontással lehet örökölni, megszerezni, hanem szelídséggel. És Ő ezt élete példájával meg is mutatta. Számtalan példa juthat eszünkbe, ahol a hangosabbé az igaz, az erőszakosé az eredmény, sokszor mi magunk is elveszítjük türelmünket, a szelídség eredményességében való hitünket. Ezzel viszont elveszítjük örökségünket, a szelídség gyümölcseként ígért boldogságot. URam, szeretnék szelíd lenni, mint Te voltál. Mutasd meg, hogy ez mit jelent, adj hozzá erőt, kitartást.

2011. augusztus 10. – szerda

Máté evangéliuma 11,28: Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.

Megfáradtam. Testileg is el-elfáradok, sokat kell rohangálni manapság, felgyorsult az élet, kimerülünk gyakran. Ilyenkor pihenésre van szükségünk. Sokan érezzük azt, hogy egy hétvégi pihenés, vagy egy több napos kikapcsolódás sokat segít, de valahogy mégsem elég, még a testi felépüléshez sem. Valamire még szükség van, nem elég aludni, pihenni, szórakozni. A pihenés is lehet minőségi, lelkileg építő, és ennek hatása van a testi felfrissülésre is. Nagyobb fáradtság azonban a lelki. Szinte nincs olyan nap, hogy ne lennének új és újabb terhek, gondok, nehézségek. A gazdasági helyzet miatt is többet és jobban kell törekedjünk, figyelmesebben és sokszor feszültebben végezzük feladatainkat, ami testi és lelki megterhelést jelent egyaránt. Mivel mások is terhelték, ezért az emberekkel való kapcsolataink is kevesebbszer hoznak örömet, felüdülést, többször újabb terheket, feszültségeket. Önmagunkkal sem vagyunk megbékélve, több hitre, több engedelmisségre vágyunk, és mégis, sok az elbukás, sokszor bántjuk Urunkat. Elég bárkitől megkérdezni, hogy van, pillanatok múlva megtudjuk, milyen sok minden miatt fáradt, kimerült, milyen sok teher alatt roskadozik.

URam, én vagyok az, aki megfáradtam, és vagyok az, aki terheket hordozok, ezek egyre nehezebbek, és alattuk egyre fogy erőm. Nincs kivel ezeket megoszsam, hiszen látom, hogy mások is hordoznak eleget. Jólesik hallani a jól ismert igét, már azzal is mintha minden könnyebb lenne, hogy emlékezem, ezt Te mondtad, ez a hívás minden gyermekedre érvényes. Szeretnék Hozzád jönni, taníts meg, hogy ez mit jelent gyakorlatban. Sejttem, hogy annál többet, mintsem megszólítani Téged, de ezzel kezdődik. Szavaimmal kimondom, hogy hallottam hívásodat, el akarom azt fogadni, szeretném megtapasztalni azt a megnyugvást, amit Te adsz nekem. Segíts Veled maradnom, Rád figyelnem, a Te ajándékaidat szívembe zárni is segíts. Noha felnőttként megtanultam viselkedni, néha úgy érzem, lelkileg olyan vagyok, mint a gyermek, aki elfáradt, akinek semmi nem sikerül, és ezért kétségbeesetten sír. Olyan jó azt elhinni, hogy Te jobban tudsz segíteni, mint az édesanya, akinek karjai között megnyugvást talál a gyermek. Hiszem, hogy a Tőled kapott békeesség valódi, hiszem, hogy ma ezt nekem is adod. Van egy szép ének, ezt személyes imaként mondom most, de az utolsó sort nem az újabb szöveg szerint (fogadj el Jézusom), hanem a régi erdélyi énekeskönyvben leírtak szerint mondom: amint vagyok, sok bűn alatt, de mert hallom hívó szavad, s mert értem áldozád magad, URam, Jézus, jövök.

2011. augusztus 11. – csütörtök

Sámuel első könyve 24,20: Ha valaki rátalál ellenségére, sértetlenül bocsátja-e útjára?

A Biblia ezen fejezetében egy meghatározó, nagyon szép jelenetről olvashatunk, ajánlhatjuk különösen azoknak, akik az Ószövetséget ritkán olvassák, mert, úgymond, abban olyan sok az erőszak. Saul félti királyi hatalmát, ezért Dávid ellen fordul, akiről már tudja, hogy ő lesz az utódja, s meg akarja öletni. Dávid menekül, de egyszer egy barlangba elbújva azt látja, hogy abba a barlangba megy be üldözője is, így teljesen ki van neki szolgáltatva. Dávid azonban nem bántja Sault, hanem miután az eltávolodik, utána kiált, s elmondja, hogy nem akarja az ellenségeskedést, sőt, Saul előtt magát döglött kutyanak nevezi, akivel nem is érdemes foglalkozni. A jó szó hallatán, majd megértve a nemes gesztust, Saul, a király sírva fakad, Dávidot fiának nevezi, és azt mondja, hogy Dávid igazabb, mint ő. Ekkor hangzik el a mai igében leírt mondat is. Saul nem csak meghallja Dávid könyörületességének hírére, hanem képes gyorsan elgondolkozni, és következtetéseket is megfogalmazni. Ő Dávidot üldözte, ahogyan az ellenséget szokták. Annak is tekintette Dávidot. Ebből az kellene következzen, hogy Dávid is ellenségének tekinti Sault, ez így történik az emberek között. Az ellenséget pedig le akarja győzni mindenki, amikor erre alkalom adódik, nem kell azon sokat rágódni, hogy mi a teendő. Dávid mégsem használta ki az alkalmat arra, hogy őt legyőzze, vagy legalább megszegényítse. Akkor valami nincs

rendben. Dávid nem tekinti őt ellenségnek, nem bánik vele ellenségesen, hanem meghajol előtte, mint királya előtt. Tulajdonképpen ennek köszönheti az életét is, mert ha Dávid ellenségnek tartaná, már nem élne. E párbeszéd után Saul visszatért palotájába, és nem üldözte többé Dávidot.

Egy dolgot tanulhatunk Saultól. A tényeket józanul mérlegelte, s a következtetéseket levonta. Dávid nem ellensége, ő hazatér, ez az út nem volt helyes. Ezt kell mi is tegyük. A tények alapján is tanuljunk meg elgondolkodni. Jeremiás próféta korában Isten népe megértette, hogy életvitelük alapján meg kellett volna szűnjön a nép, és megfogalmazzák, hogy ha ez mégsem következett be, csak annak tulajdonítható, hogy Isten kegyelme nagyon nagy. József, akit testvérei eladtak, börtönbe is volt, látva élete és szerettei életének alakulását, azt a következtetést vonta le, hogy testvérei gonoszságát Isten felhasználta, hogy valami nagy jó származzon belőle, és megmeneküljön családja az ínség idején. A bibliai példákat is lehet folytatni, személyes példák is eszünkbe juthatnak. Saul megértette, hogy nem az történt vele, ami az ő gondolatai alapján kellett volna történni, akkor elgondolását kell megváltoztassa. Talán azzal is lehetne kezdeni, hogy életünk alapján mit kellene cselekedjen velünk Isten, és mit cselekszik mégis. Jó lenne azt is megérteni, ki a mi ellenségünk, ki akar jót nekünk, és ki akar rosszat. Világosítsa az ÚR elménket.

2011. augusztus 12. – péntek

Mózes második könyve 3,6: Elrejtette Mózes az arcát, mert félt rátekinteni az Istenre.

Annak megvizsgálására indít az ige, hogy miként viszonyulok Istenhez. A régi korokban a tisztelet jeleként földig hajoltak az emberek, egymás előtt is, és minden esetben Isten előtt. Ma szélsőségesnek tűnne az az ember, és azért van a feltételes mód, mert ilyet még nem láttam, aki egy étteremben étel előtt felállna, és úgy imádkozna. A legkegyesebbek is legfeljebb fejet hajtanak, magukban mondanak pár szavas rövid imát. Nem gondolom, hogy építő és Isten dicsőségét szolgáló csak az lehet, ha szinte tüntetve tiszteljük Istent. De az már komolyabb kérdés, hogy amikor egyedül imádkozom, akkor például milyen a testtartásom. Lefeküdve is szoktam imádkozni, széken ülve talán a leggyakrabban, és néha állva, vagy térdelve. A kornak tulajdonítom azt, hogy ennek kevés jelentősége van, nem igazán számít a testtartás, öltözet, külsőségek, fontos, hogy imádkozzam. Bizonyára Jézus mellett a gonosztevő nem tudta összetenni a kezét imára, öltözete is hiányos volt, mégis élete legfontosabb néhány szavát mondta el Jézusnak. Amikor közösségben hallok imát, mindig kicsit megdöbbenek, ha valaki rögtön elkezd imádkozni, nincs legalább néhány másodperc csend. Azt akarja talán kifejezni, hogy mindig Isten közösségében él, a legtermészetesebb az, hogy Hozzá beszél, de, lehet, hogy az én hibám, mintha hiányozna az áhítat, a belső megrendülés, hogy most a porszem beszél a Mindenhatóval. Ha Mózes rátekintett volna a csipkebokorra, valószínű, hogy csak azt látta volna, amit mi például filmekben látunk erről, és nézzük is nagyra tágult szemekkel. Csak növény és tűz volt földi szemmel látható, s nem is biztos, hogy Mózes másra számított volna. Arcának elrejtése inkább annak szólt, hogy itt van Isten, akár látható földi szemmel, akár nem, de Ő jelen van, Előtte én megalázom magam a legteljesebben, ahogyan lehetséges. Az jó, ha valaki Isten jelenlétében él, mégis, ebből a közösségből nem származat közönségesség, nem viszonyulhatok Istenhez úgy, mint egy szomszédhoz, akit minden nap látok, s egy idő múlva már másabb hangnemet is megengedek magamnak a vele való találkozáskor. Ha minden nap tizenkétszer imádkozom is, minden imám a Hatalmas Isten szólítja meg, ezért nem szólhatok soha úgy, hogy félvállról és biggyesztett ajkkal mondjam: *na, és tudod, URam, ahogy már mondtam Neked, figyelj, mert folytatom.* Így nem lehet. Minden imámban ott kell legyen a tisztelet, az alázat, az Istennel való közösség áhítata és öröme. Magamnak mondom, nekem mondja az ige: tiszteletem jeléül gyakrabban kell térden imádkozzak, többször kell csendben legyek, alázattal kell az ÚRra figyeljek. URam, lehet, hogy Mózes azért is félt, mert még nem ismert Téged. Ma már Fiad által kijelentted magad, és mi ismerünk Téged az Írásokból is. Tudjuk azt is, hogy nem félelem lelkét adtad

nekünk. Ezért félelem nélkül szólítunk meg, de nem marad el a tisztelet, az alázat, a hódolat és imádat. Add, hogy ma is így találkozzunk Veled.

2011. augusztus 13. – szombat

Dániel próféta könyve 11,32: Azok, akik ragaszkodnak Istenükhöz, bátor tetteket visznek véghez.

A próféták azok, akik Isten üzenetét közvetítik. Őket Isten választja ki, megszólítja és tudtul adja nekik akaratát, legtöbb esetben álom, látomás, vagy közvetlen közlés által ismerteti velük az elkövetkező dolgokat. A kijelentéssel Istennek több célja is van, ebből az övéi láthatják hatalmát és mindentudását, valamint azt, hogy akarata irányítja a mindenséget. Ugyanakkor felkészülhetnek arra, ami következni fog a próféták által közvetített kijelentések alapján. Nagyon sokszor a próféciák kettős véget tesznek lehetővé, felszólítva a hallgatókat, hogy döntsenek bölcsen, hogy jó végük legyen. Máskor Isten dicsőséges terveit ismertetik, hogy bátorsággal és kitartással küzdjenek az övéi a kísértések és nehézségek között, s jó reménységük legyen afelől, hogy az ő Uruk gyönyörűséges jövőt készített nekik. Mai fejezetünkben Isten angyala jelenti ki a prófétának Isten akaratát, jövőre elkészített terveit. Kiderül, hogy nehéz idők következnek, nem lesz egyszerű helyt állni, Isten szavához hűségesnek maradni. Sokan elhagyják majd az Istennel kötött szövetséget és megtagadják hitüket. Ezekben az időkben is lesznek olyanok, akik ragaszkodnak Istenükhöz, és ez bátorítást jelent Dánielnek és mindazoknak, akik hallják majd a kijelentést. Sokan fordulnak el Istentől, sokan választják a könnyebbnek tetsző utat, a kevesebb szenvedéssel járó magatartást, de nem mindenki. Nem kell a nyájszemhez igazodni, nem kötelező a széles úton járni. Igaz, hogy könnyebb, de a vége veszedelem. És noha kevesen, de lesznek, akik az Urhoz hűségesek maradnak. Mintha egyenesen felszólítás lenne e szavak mögött, hogy tartozz te is ehhez a kisebbséghez, ehhez a nehézségeket is vállaló, de biztos jövő felé tartó csoporthoz, Isten népéhez. Persze, kérdések fogalmazódnak meg az emberben, például az, hogy hogyan lehet majd helytállni, ha a gonoszságnak akkora hatalma lesz, ha a helytelen utat olyan sokan követik, ha a próbák olyan nehezek lesznek. Az angyal azt mondja Dánielnek, hogy akik ragaszkodnak Istenhez, azok bátor tetteket cselekednek majd. Dániel és barátai életéből ismerünk néhány példát, hogy mit is jelentenek ezek a bátor tettek. Nem kis bátorság kellett ahhoz, hogy már az étkezési szokásokban is eltérjenek a király parancsától. Nem kis bátorságra volt szükségük szembenézni a király gonosz tervet végrehajtani készülő embereivel. Nem kis bátorságot jelentett Dánielnek kimondani nem is csak egy uralkodónak Isten próféciáját, amikor ezek a jövődölések épp annak megbüntetéséről szóltak. Bizonyára azért volt meg ez a bátorságuk, mert Istentől kapták az erős szívet, attól az Istentől, aki itt üzeni angyala által, hogy akik hűségesek maradnak az ÚRhoz, bátor tetteket visznek véghez. Mennyei Atyám, nem tudom, mit hoz a holnap, de a felhők egyre gyülekeznek. Ezt az egyet kérem Tőled, segíts, hogy bármi is jönne, Hozzád hű maradjak. Bátor nem vagyok, de hiszem, hogy ha hű leszek, Te adod mindig azt a bátorságot, amire szükségem van. Ismét egy ének szavaival imádkozom: *fogjad kezem, az út sötét előttem, ha fényeddel meg nem világítod, de így URam, e mennyből jövő fénynél, Reád tekintve bizton (azaz bátran) indulok.*

2011. augusztus 14. – vasárnap

Prédikátor könyve 9,10: Tedd meg mindazt, ami a kezed ügyébe esik, és amihez erőd van.

Baj van a gondolkodásunkkal, a szívünkkel is baj van. Sok templom bejáratánál van felirat, nagyon sok templomban az úrasztali terítők és a padokon levő terítők is igéket idéznek, de ezt az igét még nem olvastam ezeken a helyeken. Azért, gondolom én, mert baj van velünk. Ha ezt az igét olvassuk, sajnos, hajlamosak vagyunk azt félreérteni, bűnös szívvel helytelen irányba gondolkodni. Egy Isten

újjászületett gyermekeiből álló közösségben nem kellene gondot jelentsen egy ilyen ige idézése sem. De mi magunk is arra gondolunk, hogy ennek az igének nagyon kézenfekvő a félreértése, mi is ezzel próbálhatnánk néha igazolni olyasmiket, amiket nem lehet igazolni, csak megbánni. Egyszerű példa segít megérteni, hogyan is értem az igét. Több vendég látogat meg, nem egyszerre. Az első közeli rokon, aki pár napig marad, élvezi a szabad időt, pihenget, sétálgat, szemléli, mit dolgozunk mi, a háziak. Néhány nap után, szinte indulás előtt megkérdi, segíthet-e valamit? Nem kötelező, válaszoljuk, nyugodtan pihenhet, de ha nagyon unalmas a napja, elég, ha körülnéz az udvaron, találhat magának tennivalót. Nem talált. Utána ismerős látogat meg. Sürgősen be kell valamit fejezni, elnézést kérünk, s azt is, hogy kicsit pihenjen, sétáljon, igyekszünk hamarosan túl lenni a tennivalón. Amikor keressük, már két dolgot is elvégzett a ház körül, kérés nélkül, látta ő, miben lehet hasznos.

Azt mondja az ige, hogy tedd, amit tehetsz. Nem magyarázza, hogy itt nem rossz cselekvéséről van szó, nem bármit tennél is, jól van Istennek, ezek magától kellene értődjenek. Hanem abból, amiről azt írja az apostol, hogy „ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetreméltó, ami jó hírű, ha valami nemes és dicséretes”, nos ha ezekből bármire lehetőségünk van, azt meg kell tennünk. Isten nem kér tőlünk lehetetlent. A lehetőséget viszont igen. Mert ismerős mindnyájunknak a mérce magassága, az ige szavaival: aki tudna jót tenni, de nem teszi, bűne az annak.

Isten ígéje érthető, egyszerű. Azt kéri, amit lehetséges megtennünk. Sőt, sok helyen ígéri az Ő Lelkének erejét is, amivel segítségünkre siet. És Ő az, aki megláttatja velünk azt is, hogy hol és milyen lehetőségeket készített nekünk Atyánk. Ő adjon nekünk világosságot ma is, hogy mivel dicsőíthetjük szent Nevét.

2011. augusztus 15. – hétfő

Pál levele a kolosséiakhoz 2,3: Benne van a bölcsesség és ismeret minden kincse elrejtve.

Jézus Krisztus az Isten Fia, a mi Megváltónk. Ő nem egy a vallásalapítók közül, ő nem egyik nagy vezető, aki bölcs dolgokat tanított, hanem Ő az egyetlen igaz Isten Fia. Jézus nem egy emlék, akiről emlékezünk istentiszteleteken, hanem Ő élő ÚR. Az Ő élete a földön valamivel volt több három évtizednél, de annak előtte, valamint földről való felemeltetése után Ő az örökkévaló Isten jobbán van, teljes hatalommal és dicsőséggel. Jézus Krisztusra legtöbbször az ő földi élete alapján gondolunk, Jézus sokak számára az a zsidó ember volt, aki köntösben járt, akit tanítványai követtek, úgy gondolunk Jézusra, mint aki a hegyen tanít, a betegeket gyógyítja. Az evangéliumok leírása alapján jut eszünkbe URunk szenvedése, kereszthalála. De Jézus Krisztus nem csak a földi ember, hanem Ő a dicsőséges élő ÚR. Földi élete során elfáradt, megszomjazott, olyan volt, mint mi, emberek. Most azonban Ő dicsőséges ÚR, mindenható és mindentudó, hatalmas Isten. Bölcsesség és ismeret Benne van elrejtve. Ha szabad ilyen profán módon fogalmazni, Jézus Krisztus jobban ismeri a fizikát, kémiát, matematikát, csillagászatot bármelyik Nobel díjas tudósnál, hiszen Ő általa teremtette Isten a világmindenséget és annak minden törvényét. Jézus Krisztus ismeri igazán az életet, annak minden kérdését és titkát, hiszen saját életét adta azért, hogy az övéinek megszerezze a valódi életet. Ezért nekünk mindennek előtt és mindennek felett Krisztusra van szükségünk. Őbenne fog minden titok kitérni egykor, és Őbenne lehet teljes életünk most. Mérheterlen ajándék az nekünk, hogy hatalmas ÚR és dicső Király, Jézus Krisztus az, akihez tartozunk. Maradjunk Őbenne.

2011. augusztus 16. – kedd

Mózes második könyve 32,31-32: Igen nagy vétket követett el ez a nép, mert aranyból csinált istent magának. Mégis, bocsásd meg vétkeiket!

Mi lehetett Mózes szívében, azt nem könnyű elképzelni. Isten megbízását elég nehezen vállalta el, s ez érthető is. Sorozatosan megy a fáraó elé, életét is kockáztatva, népe sem érti meg. Aztán jön a csodálatos szabadulás, a tenger előtti kilátástalanság állapotából a szabadulás csodájának örömeig egy lépés van csupán. A szabadulás fölötti örvendezés nem lehet hosszú, mert indulni kell, előttük a pusztá. Itt újabb nehézségek és ismételt kegyelem vár Isten népére, egyszer Mózes ellen fordulnak, máskor hálások a csodákért. Aztán megérkeznek Isten hegyéhez, ahol Isten szövetséget akar kötni népével. Mózes felmegy a hegyre. Új kezdet, Istennel való szövetség megkötésének ideje ez. Isten két táblára írja a parancsolatokat, amiknek betartása által az Ő népe bizonyítja hűségét szövetséges Istenéhez. Mózes hozza a táblákat, az Istennel való szövetség kézzelfogható jeleit. A nép azonban aranyból készített közben istent magának. Mit érezhetett Mózes? Jön Istentől, hozza a szövetség jeleit, hirdetni szeretné az új kezdetet, és szembe találja magát a legdurvább bálványimádással. Amit ekkor tett Mózes, nagyon nehéz megérteni. Rettenetes a büntetés az istentelenség miatt. S ezek után megy vissza Mózes Istenhez a hegyre. Mögötte ott van az összetört bálványszobor szilánkjainak tömege, mellette Isten tábláinak törmeléke. Megy Mózes Istenhez, de ismét a völgyben marad a nép. Ott maradnak ismét Mózes nélkül, de nem lesz sem idejük, sem kedvük vigadozni. Háromezer temetés lesz. És lesz idő elgondolkodni, bűnbánatot tartani. Mózes pedig Isten előtt áll. Mit is mondhatna mást, mint a fájó, pusztá igazságot. Nincs rá magyarázat, nincs enyhítő körülmény, nem lehet semmire és senkire hivatkozni. A tények ezek, igen nagy a bűn. A folytatás is ugyanennyire egyenes, de nagyon meglepő is, egyszerűen azt kéri Mózes, hogy Isten bocsásson meg népének. Kevés a szó, nagyon őszinte és egyenes Mózes beszéde. Azt sejteti, hogy minden egyéb itt hiábavaló lenne, itt a legőszintébb kérés hangzik el, minden azon múlik, hogy Isten megbocsát-e. Ha nem, akkor igaza van. Ha igen, akkor érthetetlen az Ő szeretete, és még egyszer megpróbálja tervét népe életében megvalósítani. Teljes bizalommal az Isten döntésének bölcsességében, ennyit mond csak Mózes: bocsáss meg. Csak annak lehet így mondani ezeket a szavakat, akivel személyes, bensőséges viszonyban vagyunk. És akiben teljesen megbízunk, tudjuk, hogy döntései a legjobbak és legbölcsebbek. A legnagyobb csoda mégis az, hogy van folytatása a történetnek, Mózes volt kihez lejjön másodszor is a hegyről, és az isteni vezetés és gondviselés nem maradt el. Mekkora a mi Istenünk bölcsessége és kegyelme? Hogyan jövünk Hozzá?

2011. augusztus 17. – szerda

Példabeszédek könyve 3,12: Mert akit szeret az ÚR, azt megdorgálja, de mint apa a fiát, akit kedvel.

Fájdalmas látni az olyan szülőket, akik lemondanak gyermekükről. És az is nagyon fájdalmas, hogy egyre több ilyen családot látunk. Nem tudom már kordában tartani, nem hallgat rám, azt tesz, amit akar, mondják egyre többen gyermekeikről. Megkeseredve, sokszor beletörődve, néha a legrosszabbra is felkészülve, tehetetlenül szemléli sok szülő gyermekének züllését, helytelen utjait, borzalmas életvitelét. És van, aki egy idő után lemond gyermekéről, lemond a reménységről, nem is próbálkozik többé, tudomásul veszi, hogy a saját értékrendje szerint gyermeke elveszett, nem is fog változni, nincs miért remélni, nincs miért küzdeni. Amíg azonban ezt a végső döntést meghozná a szülő, amíg a legkisebb reménység is megvan arra nézve, hogy helyrehozhatók még a dolgok, talán van rá esély, hogy a gyermeke jobb belátásra térjen, addig a szülő küzd, imádkozik, remél, ahogy mondani szoktuk, mindent megtesz. Nos, ez a minden jelent különböző dolgokat különböző embereknek, van, akinél minden azt jelenti, hogy nem szólok bele gyermekem életében, hagyom kibontakozni, éljen kedve szerint, másoknál pedig teljes fegyelem és teljes irányítás kísérletét jelenti a minden a szülő részéről. És a kettő között ezer féle magatartás van.

Isten minket gyermekeinek fogadott. Szeret minket, gondot visel rólunk, kijelenti magát nekünk, Fia által megváltott a bűnből és új életre tesz alkalmassá, Lelke segítségével. Mi igyekszünk valóban Isten

dicsőségére élni, mindig akaratával egyezően cselekedni, Neki szüntelen engedelmeskedni. De mint minden gyermek, mi is hibázunk. Néha akaratunkon kívül vétkezünk, olyasmit teszünk, vagy olyan úton indulunk el, melyek nem kedvesek URunk előtt. Isten pedig megdorgál minket, mert kedvel, mert nem akarja, hogy szenvedjünk rossz döntéseink miatt, hanem idejében vissza akar fordítani a helytelen utakról. Amikor túl messze megyünk, mint a nyájtól eltávolodó bárány, bizony még a hangját sem halljuk már a jó pásztornak. Ilyenkor vesszeje és botja igazgat vissza a jó útra. Azért, mert szeret. Azt mondják a szakemberek, hogy a gyermekek tulajdonképpen elvárják szüleiktől azt, hogy megdorgálják, ha rosszat tesznek, és amikor szigorúak, esetleg büntetik őket a szülők, akkor a duzzogás mögött ott van a csodálat és a köszönet is, a nélkül, hogy ezt ők meg tudnák így fogalmazni. Csodálja a gyermek a szülőt azért, hogy szavát betartja, és hálás is, mert érzi, milyen nagyon szereti őt a szülő, hiszen annyira fontos neki, hogy a gyermeke ne tegyen rosszat. Amikor mennyei Atyánk megdorgál, jó lenne, hogy ne csak a duzzogás jusson eszünkbe, hanem érezzük meg az Ő jóságát és szeretetét, mert nem akarja, hogy elveszünk, nem akarja, hogy helytelen utakon járjunk, hanem azt akarja, hogy Hozzá visszaforduljunk és éljünk.

2011. augusztus 18. – csütörtök

Jeremiás próféta könyve 7,4-5.7: Ne bízzatok ilyen hazug szavakban: az ÚR temploma, az ÚR temploma, az ÚR temploma van itt! Mert csak ha igazán megjobbítjátok útjaitokat és tetteiteket... akkor megengedem, hogy ezen a helyen tartózkodjatok.

Az izraeli ember igyekezett évente legalább egyszer eljutni a jeruzsálemi templomba. Gondoljunk a születésnapunkra, vagy az újévre, karácsonyra, ezeket egyszer egy évben ünnepeljük, jelentős napoknak tartjuk, készülünk ezekre. Amikor pedig eljutott a templomba a zsidó ember, akkor bemutatta az áldozatokat, igyekezett minden szertartást elvégezni, az alkalmat minél tartalmasabbá tenni. És legtöbbször lelkileg telítve ment vissza otthonába, hiszen hallotta a papokat, amint kihirdették a bűnbocsánatot, hallotta, amint Istenről beszélnek, és arról is, hogy ő a magasságos Isten szövetséges népének tagja, Isten gondviselésének élvezője, ígéreteinek várományosa. Sokan gondolhatták, hogy most már minden rendben van, hiszen az előírásoknak eleget tettek. A próféta viszont azt hirdeti, hogy ez nem elég, nehogy hamis biztonságba ringassák magukat. Igen, az egy élő, igaz Isten temploma Izraelben van, valóban ezt a népet választott ki az ÚR, de a Vele való szövetség Neki való engedmességet is jelent. Nem évi pár napon, hanem mindig. Nem csak a ceremóniákat kell megtenni, hanem Isten akaratára szerint kell élni.

Szinte hihetetlen, de ma is sokan élnek közöttünk olyanok, akik meg vannak győződve, hogy Isten csak annyit vár el tőlük, hogy kifizessék az egyházi illetéket. És olyanok is szép számmal vannak, akik meg vannak győződve arról, hogy Isten jobban meg kell őket segítse, ha néha elmennek templomba. De mielőtt szörnyülködnénk, gondoljuk meg, hogy mi is úgy hisszük néha, hogy Isten jobban szeret minket, mert sikerült valakin segíteni, mert részt vettünk egy imaórán, vagy kibékültünk valakivel. És azt is sokan gondolják, hogy azzal már nagyjából rendben van az életük, hogy egy egyházba, vagy egy vallásos közösségbe tartoznak, ahol szerintük tiszta a tanítás, igei a gyakorlat, szeretet jellemzi a közösséget. Amikor ilyen van, legyünk érte hálásak Istennek, de ne gondoljuk, hogy elég valahova tartozni. Jól tudjuk, mégis, az ige ismételten kell emlékeztessen erre, hogy ne elégedjünk meg külsőségekkel, hiszen Isten a szívek vizsgálója, hitünknek gyümölcsei pedig szívünk állapotának mutatói. Utjainkat naponta Isten akaratához kell igazítsuk, és akkor a templom, a közösség, a külsőség mind megtelik tartalommal.

2011. augusztus 19. – péntek

A zsidókhöz írt levél 11,3: Hit által értjük meg, hogy a világokat Isten szava alkotta, úgyhogy a nem láthatókból állt elő a látható.

Még mindig eléggé elterjedt az a felfogás, hogy a világ keletkezéséről két szemlélet létezik, az egyik a bizonyított tudomány álláspontja, a másik a vak hitet követeli meg. A tudomány, mely tényekkel dolgozik, tudományos módszerekkel vizsgálódik, már alaposan bebizonyította, hogy minden véletlenszerűen keletkezett, hosszú évmilliók és milliárdok alatt alakult olyanná, amilyen ma. A hit viszont semmit nem tud bizonyítani, egyszerűen azt kéri, hogy ne is gondolkodjunk, hanem higgyük el, mert az egyház tanítja, hogy mindent Isten teremtett és kész. Nos mindez egyáltalán nem így van, téves és sokszor rosszindulatú szándék áll mögötte. A tudományról csak annyit, hogy egyáltalán nem bizonyították be a tudósok elméleteiket a világ keletkezéséről, ezek elméletek, elfogadásukhoz hitre van szükség. De nem az úgynevezett tudománnyal foglalkozunk most. A mai igevers nagyon szépen, és főleg pontosan fogalmaz. Azt mondja, hogy a világ Isten által való teremtését meg lehet érteni. Értelmet adott Isten az embernek, és el is várja, hogy ezt használjuk. A megértés módszere viszont különbözik attól, amit mások hirdetnek. Nem lehet úgynevezett tudományos módszert használni a világ keletkezésének megértéséhez, mert a tudományos módszer azt jelenti, hogy megismételhető folyamatot kell felmutatni, vagy legalább szemtanúk pontos leírására van szükségünk. Próbálkoznak ugyan egyes tudósok olyan kísérleteket végezni, melyek által, mondják ők, bizonyítást nyernének elméleteik, de azt is látjuk, hogy ezek a kísérletek sokszor a várt eredményt hozzák, és más-más kísérlet eltérő elméletet bizonyít. Mégis, meg lehet érteni a világ keletkezését. Hit által, mondja a Biblia. Nem úgy, hogy nem is gondolkodunk, nem is törődünk semmivel, hanem a hit az eszköz, ami által világgossá válik a valóság, és értelmet nyer elménkben a világ keletkezésének bibliai leírása. Nem a mikéntet értjük meg, azt, hogy az Isten szava hogyan hozta létre a napot, a földet, az élő világot, hogyan lettek molekulák és atomok. Ezt a Biblia nem mondja el, de lehet, hogy Isten Országában ezeket is megértjük majd. Egyelőre azt érteti meg hitünk által velünk Isten, hogy Ő hívta létre a mindenséget, mert ehhez van hatalma. És bölcsessége is olyan felfoghatatlanul nagy, hogy mindent meg tudott teremteni. Hit nélkül mindez nem érhető meg, hiába is próbálkozunk gyözködni egy hitelent. Hitünk így nem csak az üdvösség elnyerésének egyetlen és nélkülözhetetlen eszköze, hanem Isten csodáinak megértésében is az egyetlen és alkalmas eszköz. Hiszünk Istenben és az Ő Fiában, Krisztusban, s ez által a legfontosabbat, az örök életet nyerjük meg. Aztán ráadásként ezen hit által minden értelmet nyer már itt a földön, Isten titkaiba nyerünk betekintést, megértjük a látható és a láthatatlan világ valóságát, és mindazt, amit ezekből URunk kijelent. Hinni taníts, URam.

2011. augusztus 20. – szombat

Pál levele a rómaiakhoz 6,8: Ha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy vele együtt élni is fogunk.

Adja mennyei Atyánk sok keresztyénnek ezt a hitet, a hitnek ezt a bizonyosságát, sőt, a hitnek ezt a boldog tapasztalatát, hogy Krisztussal élünk. Vele leszünk az örökkévalóságban. és Vele vagyunk már most, minden napnak minden pillanatában. Hívónek lenni nem annyit jelent csupán, hogy valamit elhiszünk, valamit, például a Bibliát igaznak tartjuk, hanem közösséget jelent Istennel, Fia, Krisztus által. Nekünk ez nagy ajándék, és már el sem tudjuk másként képzelni életünket, mint Vele való közösségben. Azonban ne tévesszük szemünk elől a monda első felét. Akik úgy próbálnak Krisztussal élni, hogy hiányzik életükből a bűnbánat, a bűn megtagadása, és ezek után a kegyelem elfogadása, azok megtörténhet, hogy önámításban élnek, valamilyen hangulatvallásosságuk van, és nem ismerik az élő Isten Fiát. Mi Pál apostollal valljuk, hogy meghaltunk Krisztussal, aminek jelentését ki is fejté az apostol ebben a fejezetben. Nagyon leegyszerűsítve úgy is mondhatjuk, hogy Pál arra szólít fel, hogy tudatosítsuk magunkban a Krisztussal való közösséget az Ő halálában is, azaz tekintsük bűnös

kívánságainkat, vágyainkat legyőzötteknek, ne adjunk helyet ezeknek életünkben. Ez éberséget és harcot is jelent, mert noha az óember legyőzetett, nem akarja megadni magát, hanem tovább kéri jogait. Mi pedig meghaltunk ezeknek a kívánságoknak, új életünk van, Krisztussal élünk, nincsenek ilyen jogai az emberi bűnös természetnek. Higgyük hát, és éljünk Krisztussal, mert ez csodálatos, áldásos, az örökkévalóság tökéletes boldogságának, örömeinek, dicsőségének előíze.

2011. augusztus 21. – vasárnap

Sámuel első könyve 17,47: És megtudja az egész egybegyűlt sokaság, hogy nem karddal és lándzsával szabadít meg az ÚR.

Ma is meg kell tudni, fel kell fedezni Isten gondviselésének és szabadításának csodálatos útjait. Rá kell döbbsen arra, hogy Isten lehetőségei túlszárnyalják az emberi képzelet határait is, Isten „munka módszere” sokszor felülírja az ember által megvalósíthatónak tartott lehetőségeket. És legtöbbször másként éri el célját, mint ahogyan mi emberek azt gondoltuk, esetleg ahogyan szeretnénk.

Dávid és Góliát története Isten csodálatos szabadításának nagyszerű példája. Sajnos, sokszor csak vallásórás történet marad számunkra, esetleg azt fejezzük ki a „Góliát-harc” szókapcsolattal, hogy valami nagy feladattal kell megküzdjünk. Sokan csak annyit tudnak belőle, hogy amolyan mesébe illő történet, ahol a kicsi legyőzi a nagyot, esetleg még azt is tudják, hogy a kisebbik parittyával győzött. Érdeemes újraolvasni a történetet a Bibliából, felfedezni a történet sok szép üzenetét. Maga a helyzet nem volt könnyű, szembenézni az erősebb ellenséggel, hallani, amint azok gyalázzák a népet, sőt, a választott nép Istenét is. A napok múltával egyre nagyobb lehetett az elkeseredés, hol marad Isten szabadítása, lesz-e aki legyőzze az ellenség erős harcosát, aki naponta keresi a legyőzendő izraelit. Biztosan maguk között körbenéztek a katonák, a keményebb harcosokat bíztatták, álljanak ki harcolni, talán tanácsokkal is ellátták őket, hogyan harcoljanak, milyen taktikát alkalmazzanak, hogy győzzenek. Másokat lehetett bátorítani, kiállni senki nem mert. Dávid kiállt. Nem azért, mert meggondolatlan, nem azért, mert olyan nagy hősnek gondolja magát, hanem azért, mert nem tudja elviselni Isten Nevének gyalázását. Megnyilallik valami bennem, mert én olyan sokszor hallom Isten Nevét káromolni, olyan természetessé vált ma már az Ő Nevének minden tisztelet nélküli említése.

Dávid úgy indul, hogy Isten Nevében bízunk, az Ő Nevében bizonyos afelől, hogy le fogja győzni a hatalmas filiszteust. Mindenki meg kell lássa, meg kell jegyezze, hogy Isten nem földi módszerekkel harcol, a győzelem nem a hadierőtől függ, hanem Isten akaratától. Ha Ő valamit meg akar cselekedni az övéi életében, akkor ennek nincs akadálya, nem számít hogy mennyi az ellenség, hányan és hogyan szegülnek ellen. Dávid ezt nem csak, és nem elsősorban az ellenségnek mondja, hanem a katonáknak, a karddal és lándzsával felszerelt zsidóknak. Nekik is meg kell tanulni, hogy Isten hatalmas ÚR, ha Benne bíznak, akkor biztos a győzelem. Akik Istennél keressünk minden segítséget, elmondhatjuk, valóban igaz, hogy „az ÚR csodásan működik”. Ma is Tőle jön a segítség, sokszor emberileg elképzelhetetlen módon. Tanítson meg minket mennyei Atyánk ezzel a dávidi bizalommal indulni a mai „Góliátok” elleni harcainkban.

2011. augusztus 22. – hétfő

Ézsaiás próféta könyve 48,10: Megpróbáltalak a nyomorúság kohójában.

Ezzel együtt négy helyen nevezi az Ószövetség az Egyiptomban eltöltött időt vaskohónak. Alkalmam volt vaskohót látni, de közel menni nem lehetett a nyitott ajtóhoz, mert nagy forróság van körülötte. Szinte hihetetlen volt látni, amint folyik a vas, az acél. Nagyon nagy hőmérsékletre hevítik a kemencéket, ahol aztán szétválik az érc a salaktól. Minél keményebb egy anyag, annál nagyobb az

olvadási foka. A vajat kis lángocskával is meg lehet olvasztani, sőt, elég a napon hagyni, és folyni kezd. Az ólom olvasztásához is elég kisebb láng, a vasat azonban csak nagy tűzzel lehet olvasztani. Azt mondja Isten, hogy az Ő népe olyan keménnyé vált, hogy a kohóra volt szükség. Így olvassuk az előző versekben, hogy *tudom, hogy makacs vagy, vasból vannak nyakadban az inak, a homlokod pedig érc*. Nem ismerjük pontosan ennek a népnek a történetét, életét a József halála után, de azt elmondja az Írás, hogy amikor új fáraó lépett trónra, a zsidók nem élvezték többé az addigi kedvezményeket, majd mintegy négy évszázad múlva már rabszolgasorban élnek. Keményen dolgoztatják őket az egyiptomiak, nagyon sok szenvedés, fájdalom jellemzi mindennapjaikat. Olyanná lesz számukra ez az ország, melybe egykor életüket megmenteni jöttek, mint a kohó, melyben még a vas is megolvad.

Legalább két üzenetet ebben a képben is felfedezhetünk. Az egyik az, hogy noha életünk néha „lángokban ég”, nehéz próbák alatt nyögünk, Isten nem hagy el minket, tud rólunk, Ő szab határt a „nyomorúság kohójának”, Nála kész van a szabadítás terve és ismeri azt is, hogy mikor fogja kivitelezni azt. Azon is elgondolkozhatunk, hogy a kohóban a vas megolvad, és ennek következtében könnyedén formázható, alakítható. De azért is szokták hevíteni a vasat, hogy edzetté tegyék. Nem utolsó sorban a kohóban választják le a vasércről mindazt, ami haszontalan, salak, hogy megmaradjon a hasznos fém. Hogy a zsidó népnek mennyire volt hasznos a fogság kohója, nem tudjuk pontosan megállapítani, azt viszont látjuk, hogy utána is sokszor voltak makacs és keménynyakúak.

Mennei Atyánk, ha lehetséges, őrizd meg minket minden kohótól, szenvedéstől. Szeretnénk ezek nélkül is Rád figyelni. Ha viszont szenvedéssel akarsz minket tanítani, erősíteni, terved megvalósítani, legyen meg a Te akaratod. Nekünk pedig adj erőt, kitartást és a szabadulás reményességét.

2011. augusztus 23. – kedd

Zsoltárok könyve 80,20: URam, Seregek Istene, újíts meg bennünket! Ragyogtasd ránk orcádat, hogy megszabaduljunk!

Vajon mit érthetett a választott nép azon, hogy Isten újítsa meg őket? Mi általában két különböző módon értjük a megújulást. Az egyik az, amikor arra vágyik az ember, azt szeretné, hogy valami legyen ismét olyan, mint annak előtte. Sokan sóhajtanak, és kívánják, hogy ismét egészségesek legyenek, erejük visszatérjen, és ez legtöbbször nem lehetséges. De van, amikor nem csak lehetséges, hanem szükséges is. Amikor Isten kéri az Ő népét, hogy hagyják el a téves utakat és forduljanak vissza Hozzá, Ő azt is ígéri sokszor, hogy ismét olyan lesz az Ő népe számára mint rég, megújul a kapcsolatuk, a szövetség is, és újra élvezni fogják az ÚR oltalmát és áldásait. Máskor viszont úgy is lehet értelmezni a megújulást, hogy változás, a régítől továbbhaladva másféle forma és tartalom. Ilyen értelemben mondja az apostol, hogy változatok meg értelmek megújulásával. A megújult értelem Isten akaratát vizsgálja és annak való engedelmeséget eredményez. Izrael vajon mit kér itt Istentől? Megújulást, a régi erő visszatérését, a korábbi kapcsolatot Istennel szeretnék újra megtapasztalni? Vagy pedig másként akarnak élni, másként gondolkodni, más értékrendet elfogadni, új életet akarnak kezdeni Istennel? Esetleg mindkettőt? Bármelyik volt is a nép kérése, az mindenképpen ott van könyörgésükben, hogy ezt a megújulást Isten végezheti el. Ők akarják, kérik, vágynak a megújult életre, készek engedelmeskedni Isten vezetésének, de az igazi változás mégis Isten ajándéka. Azt is tudják, hogy amikor Isten munkálkodni kezd az Ő népének életében, akkor Ők szabadokká lesznek. Megszabadítja Isten az ellenség kezéből, de megszabadítja a bűnös életmód kényszerétől is. Amikor Isten érkezik életünkbe, akkor ott nem maradhat semmi sötétség, semmi bűnös kényszer, ott Ő veszi át az irányítást és adja az áldást.

A mi imádságunk is ugyanez, Istenünk újítson meg minket. De mit is kérünk ezzel? Adja vissza ifjúságunkat? Fiatalkori erőnket és egészségünket akarjuk? Vagy azt, hogy Ő munkálkodjon szent

akarata szerint életünkben, és formáljon minket olyanokká, hogy alkalmasak legyünk terveinek megvalósítására, Neve dicsőítésére. Mi sokszor akartunk már változni, másként élni, és sokszor nem sikerült tartósan változni. Isten viszont úgy újít meg, hogy szabadítását is megtapasztaljuk, ha Ő munkálkodik, az valódi újulás, igazi áldás lesz életünkben. Seregek Istene, újíts meg minket!

2011. augusztus 24. – szerda

Mózes első könyve 50,21: Vigasztalta őket, és szívhez szólóan beszélt velük.

József vigasztalta testvéreit. Nem az ige üzenete, hanem formai kérdés, de erről is legyen most egy kitérő mondat. Amikor a Bibliát idézik, sokan magyarázó szavakat is odaolvasnak egy igevershez, hogy érthető legyen egy üzenet, mint ahogyan ennek az igének elejéhez is odamondják azt, hogy József, a „velük” helyett pedig „testvéreit” kifejezést írják, olvassák. Úgy gondolom, ha a Bibliát idézzük, azt pontosan és szó szerint kell idézni, utána saját szavainkkal magyarázhatjuk, segíthetünk az értelmezésben. Ha viszont nagyon szabadon idézünk, sokszor magyarázatokkal, akkor félő, hogy elterjed majd az a gyakorlat, hogy még a lelkipásztorok is jót kívánnak a szószéken, és nem Isten szavait idézve hirdetik az Ő áldását. Sajnos, hallani lehet néha áldást, melyben az ige mellett sok saját gondolatot is felsorol a hirdető.

József vigasztalta testvéreit. Ebben a mondatban csak az a furcsa, hogy Józsefet a testvérei eladták rabszolgának, apjuknak azt hazudták, hogy vadállatok tépték szét, most pedig kiszolgáltatottan állnak, illetve térdelnek a nagy hatalommal rendelkező József előtt. Előbb nem ismerték meg, mikor viszont József felfedi kilétét, megrémülnek, bosszútól tartanak, másra nem is igazán lehet számítani rettenetes tettük után. József látja szemükben a rémületet, el tudja képzelni mi játszódik le a szívükben, és kímélni szeretné őket felesleges rettegéstől, igyekszik megnyugtatni testvéreit. Ez nem természetes magatartás, ez csak Isten gyermekeinek tulajdonsága, olyan indulat, mely Megváltójukra jellemző. István vértanú felé dobálják a köveket, ezek megsebzik, halálát okozzák, ő pedig ezekért a gyűlölettől lihegő emberekért imádkozik. Ez nem történik meg Isten Lelkének munkája nélkül a szívünkben.

A vallásos emberek szinte kivétel nélkül ismerik a jézusi elvárást, amit a Tőle tanult imádságban gyakran idézünk is, megbocsátani azoknak, akik ellenünk vétkeztek. Nem akarnak ellentmondani az igének, ezért úgy vallják, hogy senkire nem haragszanak, megbocsátottak mindenkinek. A próbája ennek az, amikor alkalom adódik a megfizetésre, egy kis bosszúra, vagy legalább egy kis kárörömré. Ekkor derül ki, hogy mi van a szívünkben. Józsefnek a szívében a testvérei iránt szeretet volt, a saját sorsát pedig Isten terveként fogadta el. Tanítson minket is Atyánk erre, életünket az Ő terveként elfogadni, mindenki iránt jézusi indulattal lenni.

2011. augusztus 25. – csütörtök

Pál levele a rómaiakhoz 5,9: Ha tehát már most megigazított minket az ő vére által, még inkább meg fog menteni minket a haragtól.

Isten nem végez fél munkát, az Ő terveit nem akadályozhatja meg senki. Ő minket Fiának kereszthalála által megváltott, ehhez nem fér semmi kétség. Mi ezért nem vagyunk Isten előtt többé bűnösök, akik kárhozatot érdemelnek, hanem azzal a státusszal, abban az állapotban állunk mennyei Atyánk elé, amit Megváltónk szerzett nekünk: Őelőtte igazak, szentek és feddhetetlenek vagyunk, mert a mi Krisztusunk igaz, szent és feddhetetlen. Nincs többé semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztusban vannak, írja az apostol. Mégis, Isten gyermekei közül sokan élnek bizonytalanságban, sőt, rettegnek attól, hogy mi lesz majd velük, amikor eljön Isten ítéletének ideje, amikor Isten haragja fog minden bűnt megítélni. Vajon, kérdezik sokan, megmenekülök a haragtól, az ítélettől? Nem követtem el mégis túl sok bűnt, vagy

legalábbis nem volt-e sok mulasztásom? Ami nem hitből van, az bűn, mondja az Írás, és akkor nincs közöttünk olyan, aki nyugton lehetne, gondolhatnánk. Pál apostol nem akar hamis megnyugtatót, még távolabb áll tőle, amint maga mondja, hogy akkor nyugodtan tegyük a bűnt, hogy nagyobb legyen a kegyelem, így nem szabad érteni azt, amit ír. De a hamis értelmezések kockázatával is, le kell írni, ki kell mondani, hogy Isten nem végez fél munkát, akiket Ő megigazított, azokat megtartja, és a harag napján sincs mitől rettegni az övéinek. Hangsúlyozni kell, hogy ez nem jelent felhatalmazást a felelőtlen életre, de ezt csak a kívülállókért kell mégis hangsúlyozni. Mert aki tudja, hogy őt Krisztus vére megigazította, annak nem jut eszébe, hogy akkor szabadon cselekedhet bármit, mert elfogadva a megváltást, a Lélek elkezd szívünkbe munkálkodni és arra indít szüntelen, hogy Istent dicsóítsuk életünkkel. A kérdése az újjászületett embernek nem az, hogy mi szabad és mint nem, hanem az, hogy mivel lehet még inkább magasztalni Uramat. Ez a bizonyosság pedig megvan, hogy nem megyünk többé az ítéletre, hanem átmentünk a halálból az életre. Áldott legyen Atyánk és az Ő szent Fia, mert élünk, és Vele élni fogunk.

2011. augusztus 26. – péntek

Ézsaiás próféta könyve 53,5: Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen.

Hallottam már szülőt, aki éjt nappá téve dolgozott, hogy azt mondta, azért fárad annyit, azért nincs pihenése, sem szabadsága, sem semmiféle kikapcsolódása, hogy gyermekének jobb sorsa legyen, hogy gyermekei ne ismerjék a nehézséget, legyenek boldogok. Erre ment rá az egészsége, az élete. Aztán megbetegedett, idős korára beértek az addigi életmód gyümölcsei, gyógyszerekre és kezelésekre kellett költse kevéske megtakarítását. Mert munkájának gyümölcséből a nagyobbik részt gyermekeinek adta. A fájdalmas csak az, hogy a gyermekek készen kaptak mindent, és nem becsültek meg semmit. Valóban sokkal kényelmesebb volt az életük, mint a szülőknek, azok mégsem érezték, hogy megérte az életet erre áldozni, amikor látták a felelőtlen életmódot, és a megelégedés hiányát. Fáradtak, de csak pénzt tudtak adni az utódoknak, boldogságot, minőségi életet nem. És nem tudtak nekik adni békességet, örömet, harmóniát, lelki gazdagságot. Végül a szülők kérdezték, hogy vajon megérte?

Megváltónk bűnhődött értünk, elszenvedte a mi életünk méltó büntetését. Ezzel minket megigazított és megbékéltetett Atyánkkal. Jöhetünk Istenünk elé, vezetésért, áldásért, erőért. Ő minket, mint bűnteleneket fogad, meghallgat, megadja kéréseinket. Nincs bűn, ami elválasztana Tőle, így teljes a béke, valódi a közösség. Vajon miért érezzük valahol a szívünk mélyén, hogy ez de jó is lenne, de még sincs egészen így? Megváltónk helyettes áldozatában hiszünk, azt elfogadjuk, de akkor miért nincs önmagunkkal sem teljes békességünk? Miért gondoljuk mégis azt, hogy azért Krisztus áldozata az szükséges és tökéletes volt, de vajon mégis, engem is szeret-e Isten? Ha Eléje járulok, vajon nem pusztít el haragja, mert azért mégis csak bűnös ember vagyok. Péterrel mondjuk, hogy távozz tőlem URam, mert én bűnös vagyok. Mert olyan hihetetlennek tűnik az, hogy Ő ennyire szeret, ennyire megbocsátott, ennyire teljesen megfizette minden tartozásunkat, mennyei Atyánk pedig ennyire tisztának és igaznak fogad el. Ha mi tovább akadékoskodunk, megbántjuk Őt. Mert Ő békességet szerzett, s ez a békesség nem vesz lakozást életünkben, akkor még nem valósult meg egészen az Ő szenvedésének célja bennünk. Amikor egyszer egy banktól kölcsönt vettem fel, és elérkezett az utolsó részlet befizetése, háromszor is megkérdeztem a hivatalnokot, hogy erősítse meg, tényleg nincs több tartozásom, utána pedig nagy nyugalom volt szívemben. Isten ígését egyszeri kijelentésre is komolyan lehet venni, mert szent és igaz, Jézus Krisztus bűnhődött értünk. Legyen békesség szívünkben.

2011. augusztus 27. – szombat

Lukács evangéliuma 2,15: Miután elmentek tőlük az angyalok a mennybe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: „Menjünk el egészen Betlehemig, és nézzük meg: hogyan is történt mindaz, amiről üzent nekünk az Úr.”

Minden csoda három napig tart, mondja a szólás, az angyalok megjelenésének csodája ennél jóval rövidebb volt, három napig esetleg az élmény hatása maradhatott meg a pásztorokban. Másnap újra kellett fejni, legeltetni, vízhez terelni a nyáját, minden a megszokott és elég egyhangú mederben ment tovább, egy-két napig még fel-felidéztek az élményt, aztán elmúlt az is. Igen, ez így lenne talán sokunk esetében, és lehet, hogy három napnál nem sokkal tartott volna tovább az élmény a pásztoroknak sem, ha itt lezárulna a történet. Akkor nem igazán lenni miért benne legyen a Bibliában sem. A történet viszont folytatódik, a pásztorok egymást biztatják, majd felkerekednek és elmennek Betlehembe, látják a megszületett Megváltót, és azt írja a Biblia, hogy örömmel jönnek el Tőle.

Legyünk őszinték, ha az egyik eseményt lehetett volna ezelőtt két évezreddel videóra rögzíteni, és szavazást írtak volna ki, mi melyikre voksoltunk volna? Látni a pásztoembereket, amint egy istállóba mennek be éjszaka, ott pedig egy férfi, egy asszony és egy kisgyermek van, vagy sokkal inkább az angyalok megjelenését, a világosságot, a mennyei kórust? Azt hiszem az utóbbi fölényesen győzne a szavazatok számában. Az a csoda, az a nagy élmény, ha láthatjuk azt, amit nem látunk egyébként, a mennyei világot, az angyalokat, hallani azok énekét, az lehet az igazi élmény. A pásztorok öröme mégis nem az angyalok megjelenése után olvasható, hanem az istállóban való látogatásuk után. Akkor töltötte be szívüket az öröm, mikor Jézussal találkoztak, még akkor is, ha Ő még kisgyermek volt ekkor. Ő maga a kijelentés, Ő maga a mennyei küldött, nagyobb minden angyali seregnél. A pásztorok nem elégedtek meg a különös élménnyel, ők engedtek az angyali küldésnek, és elmentek látni azt, Akiről üzent az ÚR.

A pásztorok egyszerű emberek voltak, mégis, nagyon fontos dolgot tanítanak nekünk. Nem elég az angyali kórus, nem elég bármilyen vizuális csoda. Lehet, hogy a menny világossága ragyogja be néha szívünket, hallgatva egy igehirdetést, vagy tapasztalva mennyei Atyánk gondviselését, áldását. Ha viszont nem vezet az isteni fény Isten Fiához, megtörténik, hogy csoda volt, de három napos. Igazi öröm akkor lesz a szívünkben, ha önmagunknak és egymásnak is mondjuk, hogy menjünk el, lássuk, amit üzent az ÚR. Menjünk azon az úton, mely Fiához vezet, hogy örömünk teljes legyen.

2011. augusztus 28. – vasárnap

Zsoltárok könyve 42,7: Istenem, elcsügged a lelkem, azért terád gondolk.

Több Bibliafordítás közül talán a legrégebbi idézése segít a legjobban az értelmezésben, az Aranyos Bibliában ez az ige így olvasható: „Mikoron ezekről emlekezem, felette igen megkeseredem lelkemben.” A régi és az újabb fordítást egymás mellé téve fontos igazságot értünk meg. Amikor vízszintesen szemléli az életet bárki, elkeseredik, legtöbbször jogosan. Amikor valaki elkeseredik, akkor a legjobb, amit tehet az, hogy nézzen felfele. Azért kesereg a zsoltárban Dávid, mert nem látja már a múlt valós, vagy képzelt dicsőségét. Szinte naponta találkozunk ezzel a mondattal mi is, hogy régen nem így volt, hanem jobban. Vízszintesen szemlélve az életet, körülményeinket, akár visszafele tekintve a múltba, akár előre fele keresve a lehetséges alapot a jövőhöz, elkeseredhetünk. A hitélet síkján is így van ez, aligha van olyan gyülekezet, ahol ne mondanák az idősebbek, hogy pár évtizeddel ezelőtt jobban hittek az emberek, vallásosabbak voltak. Elcsügged sokszor a lelkünk, mert a jelen nem az, ami volt, nem is az, amit szeretnénk, és nem az, ami Isten igéjében van. Mindezt amiatt még nagyobb szomorúsággal szemléljük, hogy magunk is részesei vagyunk a közösségnek, és okozói a közösség jelenlegi állapotának. Nagyon egyszerű a zsoltár útmutatása, de annál hasznosabb. Ami van, az elcsüggesztő. Ezért Istenre gondolk. Az Ő hatalmára, szeretetére, bölcsességére. Arra, hogy Neki semmi nem lehetetlen. Milyen

sokszor tett már csodát, amikor és ahogyan az emberek nem várták, el sem képzeltek. Mindezt jól tudom, most viszont arra van szükségem, amire ugyancsak a zsoltár mutat példát, hogy önnön lelkemmel beszéljek, saját magamat vonjam kérdőre a felesleges aggodalmaskodás miatt, saját magamat emlékeztessem Isten hatalmára és szeretetére. Én lelkem, bízzál Istenben, Ő cselekszik, én csodálkozom majd és hálát adok az Ő áldásaiért.

2011. augusztus 29. – hétfő

János evangéliuma 7,37: Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!

Jézus ezt hangosan hirdette a templomba, de ezúttal senki nem értette Őt félre, mint a samáriai asszony, aki csak a földi szomjúságot oltó vízre gondolt először. Erre a hívásra nem jön senki Jézushoz üres csészével, de nem jönnek hozzá az emberek megüresített szívvel sem. Talán amolyan szép hívásnak gondolták Jézus szavait, amilyenek mi is értelmezzük néha. Némelyek bólogattak, mint ma is, hogy igen, Hozzá kell jönni, benne kell hinni. Mások talán sajnálkoztak, hogy milyen kár, hogy kevesen hallják az Ő szavát, kevesen követik Őt, sok a hitetlen a világon. Tiltakozók is lehettek, akik magukban van egymás között arról gondolkodtak és beszéltek, hogy mit is jelenthet, hogy szomjazik az ember. Miért kellene szomjazzon bárki is, hiszen van templom, istentisztelet, áldozati lehetőség, semmi nem hiányzik a lélek megelégtetéséhez. Ma még több a lehetőség, felsorolni sem próbálkozunk, mennyi mindent ki lehet próbálni, hogy a lélek ne maradjon szomjas. Igen, a végtelen sorban talán az egyik lehetőség ez, Jézushoz jönni, de sok más is van, mondja az ember. És így tovább, tetszés szerint folytatható a gondolatsor. Egyetlen kis, ma szélsőségesnek minősített gondolatot említsünk még: Jézus kínálja egyedül az igazi szomjoltó vizet, az élet vizét. Minden más lehetőség, még ha életünk során naponta többet is próbálnánk ki, nem adja azt az áldást, amit az ÚR Krisztus adhat csupán.

ÚR Jézus Krisztus, az igazság az, hogy sokszor annyi mindennel van tele a szívem, az életem, hogy már nem érzek szomjúságot, nem érzem, hogy bármire is szükségem lenne a lelkiek terén. Most ettől megrémülök, hiszen tudom, hogy csak az a valódi áldás, ami Tőled származik, a többi mind hiábavalóság. Most Hozzád jövök, és kérlek, add nekem is az igazi lelki áldást. Add, hogy kész legyek lemondani a hiábavalóságokról, és a Tőled kapott kegyelmi ajándékok töltsék be szívem. Add nekem, nekünk az élő vizet.

2011. augusztus 30. – kedd

Mózes első könyve 1,3: Akkor ezt mondta Isten: Legyen világosság! És lett világosság.

Isten egyetlen hatalmas parancsával megteremtette az élet legnagyobb feltételét, minden további teremtés alapját, egyetlen hatalmas szavával létrehozta a nem létezőből a létezőt, egyetlen nap alatt megteremtette azt, amit az ember már évszázadok óta kutat, próbál megfejteni, megérteni, több-kevesebb sikerrel. A földi élet alapfeltétele a világosság, és Isten olyan csodálatosan rendelkezett, hogy a nem anyagi világ legfontosabb kifejezése ugyancsak a világosság, ezúttal nem fotonok és anyagi részecskéket értve a világosság alatt. Mindent Isten szava teremtett, a mindenség alkotásának legelső eleme a világosság. Megváltónk pedig azt mondja, hogy Ő maga a világ világossága. Ahol Isten szava megszólal, ahol Isten parancsot ad ki, ott meglesz az Ő akarata, ott a semmiből egyszerre világosság lesz. Ahol Isten az ember életében parancsol, ahol Lelke által az ember lelkébe Isten lakozást vesz, ott világosság lesz, ott meglesz a feltétele minden további növekedésnek, áldásnak. Ahol Isten az ember életében jelen van, ott az első az, hogy bevilágítja életünket. És világosság lesz, azaz jelen lesz Krisztus, az igazi fény. Nekünk nem sok apró dologra van szükségünk az életben, hanem Istenre van szükségünk. Arra, hogy szavával világosságot, új életet teremtsen bennünk. URam, szólj, és meglesz, parancsolj, és világosság ragyog fel életünkben.

2011. augusztus 31. – szerda

Zsoltárok könyve 95,4: Kezében vannak a föld mélységei, a hegyek ormai is az övéi.

Gyermekként úgy gondoltam, hiszen nem születtem újjászületett szívvel, hogy minden magától működik. A föld forog, tanították, a víz leszalad a patakokból a folyókba, majd a tengerbe. onnan elpárologva felhő lesz, s ismét a földre esik, hogy forrásokból előtörve patakká legyen. Állandó körforgás ez, önmagától működik. Ugyanezt gondoltam a testemről is, hiszen nem parancsoltam tüdőmnek, hogy vegyen levegőt, sem szívemnek, hogy vért pumpáljon, mindez természetesen így kell legyen. Ugyanennyire érthető, hogy semmi nem kell igazgassa, egyszerűen van gravitáció, tágul a világegyetem, csillagok vannak fejkünk fölött. Egy idő után azért elkezdődnek minden ember életében a kérdések. Honnan tudja a tüdő, mennyi oxigén kell a szervezetnek. Miért pont ennyire ellipszis alakú a föld pályája, hiszen alig picivel ha kisebb, nagyobb, kerekesebb vagy elnyúltabb lenne, már komoly veszélybe kerülne az élet a földön. És miért állítanak úgynevezett tudósok magabiztosan sok mindent, hogy már én, az egyszerű szemlélő is felfedezzem, hogy két-három évtized alatt sok álláspontjukat gyökeresen megváltoztatják. Miért van szinte minden matematikai és fizikai törvényben egy állandó, amivel szorozni, osztani, számolni kell. Ki határozta meg ezek értékét? A szám az egy információ, a sejt is hordoz magában információt, ki ezen információk adója? Tényleg minden magától működik? Hiszen ha egy házban egy ideig nem laknak, az romlik, ha egy kertbe nem gyomlálnak, azt benövi a gaz. Ahol nincs szervezés, ott ritkán épül a közösség és annak dolgai. Ki irányítja a csillagokat, a földet, az életet??

Isten nem láttam, még angyal sem jelentette ki magát soha nekem, Isten hangját hallani sem adatott meg. Még csak álomban sem jelent meg soha, hogy megszólítson. Mégis, ma már semmi kétségem, szilárd bizonyossággal állítom, Isten teremtette az eget és a földet, ami azt jelenti, hogy mindent. Ezek azonban az idő minden másodpercének legkisebb töredékében is irányításra szorulnak. Isten gondoskodik mindenről, hatalmával fenntartja a mindenséget. Minden az Ő tulajdona, és igazgatása alatt áll. Sok szép következtetést lehet ebből levonni, de ha a legkisebbik üzenetek egyike is eszünkbe jut, az már nyereség, például az, hogy Isten hatalma univerzum irányítására is elég, akkor neki egy földi esemény kézen tartása igazán apró dolog. Nekünk okozhat megdöbbenést, félelmet, sőt, szenvedést is, de akkor is emlékeztetjük magunkat arra, hogy semmi nincs az Ő akaratán kívül. Sőt, a „gyeplő” is az Ő kezében van, Ő tudja mikor és mennyit enged a nehézségből, mikor és hogyan állítja meg még az elemek tombolását is. Bátran rábízhatod magad erre a hatalomra, mert szeretete irányítja azt.